

Người Vợ Ma

Contents

Người Vợ Ma	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	2
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5
6. Chương 6	5
7. Chương 7	7
8. Chương 8	8
9. Chương 9	9
10. Chương 10	11
11. Chương 11	13

Người Vợ Ma

Giới thiệu

” Yến Hương chậm chậm bước trên con đường vắng, con đường về nhà chiều nay như bỗng dài thêm.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-vo-ma>

1. Chương 1

Phần 1

Yến Hương chậm chậm bước trên con đường vắng, con đường về nhà chiều nay như bỗng dài thêm. Bước chân cô vô tình dẫm lên đám lá vàng khô, từng xác lá oằn mình kêu than dưới đôi chân người con gái. Một cơn gió thoảng qua, đám lá vàng thoát nạn mừng rỡ cuốn nhanh về phía cuối đường...!

Không biết từ bao giờ Yến Hương trở thành kẻ độc hành! Một buổi chiều tan tầm từ cơ quan trở về phòng trọ, Yến Hương cứ thế lặng lẽ một mình thả bộ dọc theo con đường rợp lá vàng bay để gặm nhấm nỗi buồn... nghe con tim mình se thắt từng cơn trước sự đổi thay của nhân tình thế thái. Đôi mắt lơ đãng nhìn từng xác lá cô đơn chuyển mình theo cơn gió, bỗng nhiên Yến Hương thấy lòng trào dâng một niềm thương cảm đến vô vàn! Chúng cứ bay... bay mãi theo cơn gió không biết dừng lại nơi đâu, giống như có một thân một mình bơ vơ đơn độc trên đường đời, không biết đâu là bến bờ hạnh phúc...!

Yến Hương bước chân ra đường sau nhiều đêm thao thức, lệ đọng bờ mi với những nỗi đau thắt ruột gan... giấc ngủ đến muộn... chập chờn!... Sáng nay đến cơ quan làm việc mà cô cảm thấy mệt mỏi lạ thường, có cảm giác dường như mình bị đuổi sức nhưng phải cố gắng để không bỏ dở công việc. Buổi trưa cuống cẳng tin ăn cơm rồi đi nằm để lấu sức cho những giờ làm việc buổi chiều. Thế nhưng lúc đang ôm hồ sơ trình ký từ phòng Giám đốc xuống, Yến Hương bất ngờ thấy chóng mặt rồi bước hụt xuống cầu thang, và ... Á... Á... Á... ! Cô thét lên kinh hoàng rồi lăn theo từng bậc thang xuống nền gạch!...

Tỉnh lại trong bệnh viện, Yến Hương mới hay đứa con mới tượng hình trong bụng cô đã đặt hết niềm tin và hy vọng, cũng đã vội vàng lìa xa cô mãi mãi!... “Tin!... Tin!... Tin!...” Tiếng còi xe ai đó chợt vang lên khiến Yến Hương giật mình dừng lại! Ký ức lùi xa và... một chiếc xe con đang chờ tới rồi!... K e e e t... chiếc xe dừng ngay trước mặt Yến Hương. Tiếng bánh xe rít trên mặt đường nhựa nghe rộn người!... Yến Hương hoàn hồn, dưới chân cô không còn một xác lá vàng nào mà là đường nhựa trơn tru... thì ra đang mãi nghĩ ngợi, Yến Hương đã bước chân xuống con đường trước mặt mà không hay! Cô vội cúi đầu nói lời tạ lỗi với chủ nhân chiếc xe rồi quay trở vào... Con đường lại như chợt dài ra với những đám lá vàng khô quen thuộc đang cuốn mình bay theo chiều gió...!

2. Chương 2

Thời thơ ấu bên nhau

Vĩnh Phúc và Bích Thu là hai con người đồng cảnh ngộ “giữa đường đứt đánh”. Họ gặp nhau, cảm thông niềm đau mất mát của nhau và thế là cùng đến với nhau để chia sẻ nỗi buồn niềm vui trong cuộc sống trôi đã chịu nhiều bất hạnh. Từ đó Bảo Lâm mười hai tuổi, con của Vĩnh Phúc rất vui vì có được một cô em gái dễ thương là Yến Hương. Cô bé Yến Hương chín tuổi con của Bích Thu là người mà Bảo Lâm sẽ gọi làm mẹ.

Nhiều năm rồi Yến Hương thiếu vắng tình thương yêu của người cha, con bé trở nên u buồn và hiếm khi chơi đùa với chúng bạn. Từ lúc có bác Vĩnh Phúc đến chơi, Yến Hương bắt đầu được quan tâm, Vĩnh Phúc khiến cho cô bé tìm lại được cảm giác ấm áp trong tình cảm yêu thương của người cha.

Khi trong nhà Vĩnh Phúc có mặt hai mẹ con Bích Thu thì cuộc sống trở lên vui tươi sống động hơn. Bếp lửa không còn nguội lạnh, nhà cửa thơm mát ván khéo nhờ có bàn tay chăm sóc của người đàn bà, bữa cơm trong gia đình thơm ngon nóng sốt. Tiếng cười đùa vô tư của hai đứa trẻ vang lên mỗi chiều khiến Vĩnh Phúc và Bích Thu thấy hài lòng vì đã mang được niềm vui đến cho hai đứa con bất hạnh của mình.

Bảo Lâm thương yêu chiều chuộng em gái hết mực khiến có lúc Bích Thu phải rầy con:

- Yến Hương không được bắt anh chiều con những chuyện vô lý như vậy nhé. Chơi một mình đi! Anh Lâm còn phải học bài nữa.

Nhưng Bích Thu la rầy con cho có chừng mực vậy thôi chứ chẳng ảnh hưởng gì đến bọn trẻ, chúng vẫn vui đùa quần quít bên nhau dường như là lâu rồi chúng không có ai chơi cùng, bây giờ có anh có em nên chúng vui chơi thoải mái cho bỏ những tháng năm phải chịu thui thủi một mình. Bích Thu và Vĩnh Phúc cũng hiểu như vậy nên học cảm thấy vui với niềm vui của con mà không ngờ đến những điều phức tạp có thể xảy đến sau này.

3. Chương 3

Những ngày thơ mộng

Năm học lớp 10, Yến Hương có người bạn thân cùng lớp là Quỳnh Hoa. Quỳnh Hoa thường đến nhà chơi với Yến Hương nên cũng thân với anh trai Yến Hương là Bảo Lâm. Lúc này hai anh em đã bước qua thời thơ ấu. Yến Hương trở mã trở thành cô gái đẹp ở độ tuổi mười sáu trăng tròn và dĩ nhiên, Bảo Lâm cũng đã là một thanh niên cường tráng đầy sức sống với mười chín mùa xuân đi qua trong đời. Những năm tháng thời thơ ấu vừa đi qua với tình cảm tràn đầy, yêu thương quấn quít nhau thì giờ đây đã biến thành tình yêu trai gái từ lúc nào không ai hay biết!

Vào một ngày đẹp trời có nắng vàng chiếu những tia ấm áp lên giàn Ti-gôn trong sân nhà khiến màu đỏ hồng của loài hoa “dáng như tim vỡ” hồng thắm hơn, Yến Hương một mình với quyển vở trong tay đón những cánh hoa nhỏ xíu lìa cành sau cơn gió nhẹ thoảng qua...

- Sao ngồi buồn vậy cô nương?

Đang mơ màng nhớ đến một đoạn trong bài thơ “Hai sắc hoa Ti-gôn” mà mình thích nhất, Yến Hương giật mình nghe tiếng Bảo Lâm:

- Trời ơi! Anh là em hết hồn. Em đang nhớ đến bài “Hai sắc hoa Ti-gôn”, thấy buồn và thuơng quá! Anh thấy không? Hôm nay nắng đẹp quá khiến cho giàn hoa nhà mình đỏ thắm, em thích lắm. Anh có thích không?

Bảo Lâm ngồi xuống bên em:

- Thích chứ! Cái gì em thích là anh thích...

Yến Hương mân mê đóa hoa, đưa mắt liếc anh:

- Anh ạ! Hôm trước em còn nghe anh căn nhắc gió nhiều quá làm hoa rơi đầy sân mà.

Bảo Lâm cười:

- Trời ơi! Lúc đó là anh nhắc sao gió nhiều quá, anh thấy hoa rơi nhiều nên tiếc rồi nói vậy thôi chứ ai mà dám căn nhắc ông trời.

Yến Hương cười, nụ cười của cô khiến Bảo Lâm thấy lòng xuyến xao:

- Trời ơi! Ngày nào cũng nhìn thấy nụ cười của em chắc anh chết quá!

- Ủa? Sao vậy anh? Từ nhỏ tới giờ em vẫn cười với anh mà có nghe anh than như bây giờ đâu? Nhưng... sao anh lại chết? Em đâu có làm gì anh đâu?

- Trời đất ơi! Cái con bé này! Mười sáu mười bảy tuổi rồi mà... ngây thơ quá, không biết gì hết trơn vậy?

Nghe anh chê, Yến Hương cãi:

- Anh lầm rồi ghen! Em biết nhưng mà em không có nói đâu.

- Biết gì thì nói anh nghe xem có đúng không?

- Để cho anh chết lòng chứ bộ... ngu sao nói. hí hí hí...

Yến Hương vừa nói vừa chọc Bảo Lâm khiến Bảo Lâm tức quá nắm chặt tay em cười lớn:

- Còn dám chọc anh nữa anh nắm hoài tới sáng...

- Thôi, thôi, em không dám. Ai biểu anh hỏi... kỳ!

Bảo Lâm buông tay em ra nhưng... trong lòng cảm thấy xao xuyến lạ thường! Yến Hương bị anh nắm chặt tay, lần đầu tiên cô bé thấy... mắc cỡ cúi gằm mặt không dám nhìn Bảo Lâm nữa. Giây phút hai con tim cùng phát ra tín hiệu thì trong nhà, Bích Thu và Vĩnh Phúc chẳng biết điều gì cả. Nghe tiếng cười trẻ thơ như ngày nào của Yến Hương, hai người rất vui vì nghĩ rằng “chúng nó là người đứng nước lã với nhau nhưng biết thương yêu nhau như anh em một nhà.” Và họ hạnh phúc với niềm vui đó.

Ngoài sân, Bảo Lâm thấy tự nhiên Yến Hương cúi gằm mặt không nhìn mình mà cũng không đùa nữa, anh đưa tay khẽ nâng cằm cô em gái cho đối diện với mình:

- Sao vậy? giận anh hả?

Yến Hương như sắp khóc:

- Anh nói em không biết gì, nhưng chính anh mới là người không biết...

Yến Hương nói chưa dứt câu thì... bất ngờ môi cô đã bị đôi môi Bảo Lâm khóa chặt! ... Bảo Lâm thì thào vào tai cô em gái:

- Anh biết... biết hết những gì em dành cho anh. Anh cũng vậy! Anh yêu em, Yến Hương!

Yến Hương run lên trong tay anh trai nhưng vẫn tỉnh táo:

- Bỏ em ra anh! Ba mẹ thấy là chết đó!

Vòng tay Bảo Lâm nới dần, nhưng anh vẫn ương ngạnh:

- Chết cái gì? Anh với em đâu phải...

Yến Hương ngắt lời anh:

- Em biết! Nhưng anh đừng để cho ba mẹ biết, ngộ nhỡ ba mẹ cấm thì em sẽ không chịu nổi đâu anh!

- Ủ, anh hiểu rồi...

Trong bóng đêm, hai bàn tay tìm nhau siết chặt truyền cho nhau hơi ấm của tình yêu đầu đời vừa được thổ lộ để bắt đầu những ngày tháng thơ mộng đến với đôi trái tim yêu tràn đầy nhiệt huyết. Tuy thế, họ vẫn phải cố giữ gìn không để xảy ra chuyện đáng tiếc nhưng cũng phải công nhận một điều, chính những cuộc viếng thăm của Quỳnh Hoa, người bạn thân với Yến Hương đã vô tình đôi lần ngăn chặn Bảo Lâm và Yến Hương khi họ sẵn sàng để trôi theo cảm xúc lúc ba mẹ đi làm chưa về. Thế nhưng...!

4. Chương 4

Lửa gần rơm

Quỳnh Hoa là cô gái hơi hợm và vô tư nhưng cũng không mấy tốt tính. Chơi với Yến Hương, Quỳnh Hoa chỉ biết có một điều Yến Hương và Bảo Lâm là hai anh em một nhà, ngoài ra cô không biết gì khác cả. Vì vậy mà Quỳnh Hoa cũng đã ngầm để ý Bảo Lâm. Trong khi đó, Yến Hương yêu Bảo Lâm, đặt hết niềm tin và hy vọng vào người anh sống chung một nhà với mình.

Sau cái đêm đầu tiên bộc lộ tình cảm trước sân nhà ấy, Yến Hương càng thấy yêu Bảo Lâm nhiều hơn. Riêng Bảo Lâm, đè nén cảm xúc là một điều mà anh phải cố gắng nên cảm thấy rất khó chịu. Vô thời thường ở đời, điều gì phải đè nén thì khi có dịp, sự bộc lộ càng trở nên dữ dội hơn gấp trăm ngàn lần! Một hôm có việc cần thiết nên Vĩnh Phúc và Bích Thu phải vắng mặt ở nhà. Họ đi và hẹn trưa ngày mai sẽ về tới.

Chưa bao giờ Yến Hương và Bảo Lâm ở bên nhau lâu như vậy mà không có ba mẹ. Lúc này Bảo Lâm và Yến Hương đã đi làm và đi học vào ban đêm nên có vẻ bận rộn. Thường nếu ngày nào đi học thì Bảo Lâm và Yến Hương không về mà đi luôn, chờ tối mới về ăn cơm. Do vậy hôm nay phải một mình làm cơm cho hai anh em, Yến Hương cũng thấy hơi buồn và nhớ mẹ. Đêm đó, lần đầu tiên ngôi nhà chỉ dành riêng cho hai người yêu nhau, họ cảm thấy lạ lẫm và hồi hộp khác thường trong khung cảnh riêng tư giống như của đôi vợ chồng son...

Sắp hết năm nên tiết trời se lạnh! Ngồi trước mâm cơm chỉ có hai người, nhìn Yến Hương dịu dàng xới xơm vào chén ỳnh, bông dưng Bảo Lâm ao ước một mái ấm trong đó có anh, Yến Hương và vài ba thiên thần nhỏ, đẹp giống như Yến Hương của anh. Tự nhiên Bảo Lâm nở nụ cười thích thú với viễn cảnh hạnh phúc bất chợt đến trong anh. Nụ cười đó không qua khỏi đôi mắt trong sáng long lanh của Yến Hương:

- Có gì vui mà anh cười tươi vậy? Bộ anh cười gì em hả?

Bảo Lâm vẫn giữ nụ cười trên môi:

- Anh không có cười em đâu! Anh hạnh phúc lắm nhưng mà... bí mật! Chút nữa ăn cơm xong anh sẽ nói cho nghe.

Yến Hương phụng phịu:

- Xí! Anh xấu. Bây giờ anh không nói, chút nữa anh có nói em cũng không thèm nghe đâu.

Bảo Lâm lại cười:

- Bây giờ nói cũng được, nhưng... không hay bằng. Thôi, ráng chờ chút nữa nghen.

Gấp cho Yến Hương miếng thịt, Bảo Lâm giục:

- Ăn nhanh đi em kéo tối quá rồi. Em muốn nghe anh nói thì ăn nhanh lên đi chứ.

.....

Đêm đó họ thật hạnh phúc, và những gì đến nó cũng đã đến! Sáng hôm sau dù cảm giác đầu đón vẫn còn nhưng Yến Hương cũng cố gắng dậy thật sớm để lần đầu tiên làm buổi điểm tâm cho riêng hai người. Cô thật hạnh phúc khi đã đặt hết niềm tin vào người con trai mà cô yêu quý.

5. Chương 5

Đời không như là mơ

Nhiều tháng sau đó thỉnh thoảng hai người học vẫn chia sẻ ân ái trong điều kiện sẵn có. Nhưng đối với Yến Hương, cô không bằng lòng kéo dài tình trạng “Già nhân ngãi non vợ chồng” tạm bợ nàu mà muốn chính thức xây dựng mái ấm gia đình với người mình yêu. Một buổi của ngày nghỉ cuối tuần khi cha mẹ đã đi ngủ trưa, Yến Hương pha sẵn hai tách cà phê rồi rủ Bảo Lâm ra ngoài sân hóng gió. Bảo Lâm biết Yến Hương định nói điều gì đó với mình, anh hồi hộp:

- Em định nói với anh điều gì phải không?

Yến Hương cười thật tươi vào đề luôn:

- Công nhận anh hiểu ý em ghê. Em muốn anh thừa với ba mẹ chuyện của mình, xin ba mẹ ỉnh chính thức lấy nhau. Em không muốn sống như thế này mãi.

Ở đời nghĩ cũng thật kỳ! Khi chưa sở hữu được người con gái, anh con trai háo hức và nôn nóng như lửa đốt. Thế mà giờ đây...! Không phải là Bảo Lâm không yêu Yến Hương nhưng... ngọn lửa trong tim anh giờ đây dường như ... tắt lửa nên anh tỏ ra lững khững, không còn nôn nóng như ngày đầu nữa:

- Anh biết rồi. Mai anh sẽ thừa với ba mẹ như ý em muốn.

Buổi tối cả nhà quây quần bên bàn trà. Chờ cho cha để cái tách xuống, Bảo Lâm ngại ngùng lên tiếng:

- Thừa ba mẹ, con và Yến Hương có chuyện này... muốn xin ba mẹ...

Bà Bích Thu vội ngắt lời:

6. Chương 6

Người Vợ Ma Phần 4

- Hai anh em có chuyện quan trọng gì sao?

Bảo Lâm lễ phép:

- Dạ. Chúng con muốn xin ba mẹ đứng ra kết hợp với cho chúng con...

Bích Thu vừa nghe Bảo Lâm nói đến đó, bà giật nẩy người lên như đĩa phải vôi:

- Kết hợp? Con nói cái gì vậy?

Ông Vĩnh Phúc cũng ngạc nhiên:

- Kết hợp cho hai đứa? Vậy hai đứa con...?

- Dạ chúng con yêu nhau đã lâu rồi, thừa ba mẹ.

- Không được. Mẹ phản đối chuyện này. Hai đứa là anh em một nhà, không thể có chuyện lấy nhau được. Mẹ không chấp nhận.

Thấy vợ quyết liệt quá, ông Vĩnh Phúc cũng xuôi theo:

- Mẹ các con nói phải đó. Ba cũng không đồng ý chuyện này. Tụi con nên quên nó ngay bây giờ đi.

- Ủ. Quên ngay đi. Mẹ không muốn tụi con bàn luận xin xỏ gì nữa cả.

Yến Hương khóc ròng:

- Nhưng tụi con không ruột thịt gì với nhau mà ba mẹ. Con chỉ yêu có mình anh Lâm thôi ba mẹ ơi!...

Nước mắt đứa con gái không lay chuyển được lòng người mẹ quen cứng rắn như bà Bích Thu.

- Mẹ nói không là không! Hai đứa không ruột thịt nhưng đã sống chung một mái nhà từ nhỏ thì cũng xem như ruột thịt rồi. Con đừng cãi mẹ. Mẹ nói không là không!

Rồi như để trốn tránh những lời cầu xin của đứa con duy nhất, bà Bích Thu đứng lên đi vào phòng trong.

Tia hy vọng cuối cùng

Tội nghiệp cô con gái với tâm hồn trong sáng vô tư, cô chỉ nghĩ đơn giản, tình yêu của cô chính đáng, cô yêu và sống hết cho tình yêu của mình khi mà người cô yêu cũng hết lòng yêu cô. Cô không ngại đời sống lại có nhiều điều mà không thể tự quyết định mình một cách tốt đẹp được. Lý do đưa đến cấm cản tình yêu của cô không thuyết phục, nhưng đó là... “Tối hậu thư”, là quyền phán xét của những bậc sinh thành không thể lay chuyển. Nhưng trời ơi! Cả đời người con gái cô đã trao hết cho Bảo Lâm và cô đã đặt hết niềm tin vào người yêu cô thì liệu rồi đây cô có thể sống được không, nếu tình yêu ấy vượt mất khỏi tay cô... Suốt đêm đó Yến Hương không thể nào ngủ được. Cô suy nghĩ và khóc đến sưng cả mí mắt.

Buổi sáng Yến Hương vẫn sinh hoạt bình thường, nhưng cô chào ba mẹ để xin phép đi trước sau khi vừa kịp đưa cho Bảo Lâm mảnh giấy hẹn anh chốc nữa quya về nhà gặp nhau để bàn công chuyện.

Yến Hương dắt xe ra đường đến cơ quan xin phép nghỉ một ngày rồi tìm đến vài ba địa chỉ để chọn một chỗ ở thích hợp. Mười giờ kém, cô đã có mặt ở nhà chờ Bảo Lâm về để bàn công việc. Bảo Lâm quay về theo lời Yến Hương dặn trong mảnh giấy nhưng anh cũng chưa biết ý định của cô em gái như thế nào. Nét mặt cô gái bây giờ không còn một chút gì về sinh động yêu đời nữa. Đôi mắt mọng đỏ buồn đến tê tái, chiếc miệng xinh xắn giờ không tìm đâu ra nụ cười hồn nhiên ngày cũ nữa. Yến Hương ngồi trước mặt Bảo Lâm mà dường như... xa vắng lắm! Cô nhìn Bảo Lâm với ánh mắt phiền muộn:

- Thật tình em có hơi thất vọng về thái độ của anh hôm qua. Em thấy dường như anh không nhiệt tình khi xin ba mẹ cho phép hai đứa mình sống với nhau. Nhưng thôi, em không bàn đến chuyện đó nữa mà em muốn anh biết là em luôn yêu anh, luôn hy vọng và tin tưởng vào tình yêu anh dành cho em...

- Anh biết nhưng em thấy đó! Mẹ đã nhất quyết như vậy thì cãi lại cũng vô ích thôi.

Nghe Bảo Lâm nhắc đến mẹ, tự nhiên gương mặt Yến Hương cứng đờ như được nặn bằng sáp:

- Mẹ quá cứng rắn đến độ em có cảm tưởng mẹ không thương em. Chỉ vì một lập luận vô căn cứ mà mẹ đã dừng đứng từ chối hạnh phúc của đời em, tức là gián tiếp đẩy em vào chỗ chết. Nhưng thôi, mẹ đã muốn vậy thì hãy để ẹ bằng lòng với những gì mẹ nghĩ. Riêng em, em đã quyết định rồi. Chốc nữa sau khi gặp anh, em sẽ vĩnh viễn xa rời mái nhà này, mái nhà đã từng chứng kiến thời thơ ấu và tình yêu của em bên anh. Nếu còn sống, em sẽ không về nơi này nữa, vì nơi đây ngoài anh ra, không ai bên vực em. Vì vậy, em muốn anh sẽ đi với em. Em đi và sẽ đến chỗ trọ ngay buổi chiều nay, và sẽ chờ anh từng giây từng phút. Đây là địa chỉ chỗ em trọ, dù thế nào anh cũng phải hứa với em là không cho ba mẹ biết chỗ em ở nhé! Anh nghĩ sao về chuyện này?

Nghe Yến Hương nói một hơi, Bảo Lâm cũng không biết sao nên đành xụi lơ xuôi theo:

- Em tính vậy cũng được. Em yên chí, anh sẽ giữ kín địa chỉ của em và sẽ tìm cách đến với em.

- Anh có nhớ lời em nói với ba mẹ đêm qua không?

- Em muốn nhắc đến điều gì?

Yến Hương trách:

- Sao anh mau quên vậy? Em nói là em chỉ yêu có một mình anh. Em muốn anh lúc nào cũng nhớ như vậy mà.
- Nhưng anh có hứa là sẽ đến với em, không để em chờ không?
- Anh hứa mà! Nhưng thật tình anh không ngờ em quyết định nhanh quá.

Yến Hương cười chua xót:

- Em không muốn và cũng không bao giờ muốn mình lâm vào tình cảnh như thế này. Nhưng em phải quyết định như vậy vì không có cách nào khác, em không thể sống khác đi những gì có trong tâm hồn mình. Em không thể ở nhà để nghe lời ba mẹ lấy một người nào khác, sống như thế thà chết còn hơn...

7. Chương 7

Người Vợ Ma Phần 5

Chia tay bảo Lâm, Yến Hương lại ra đi chỉ với mớ hành trang ít ỏi và đơn giản. Cô bỏ xe lại nhà vì đó là chiếc xe mà mẹ cô đã sắm từ tiền dành dụm của bà. Yến Hương chấp nhận đi xe bus nếu thuận tiện, còn lại là cô vẫn miệt mài đi bộ qua hết mọi ngõ ngách cuộc đời.

Đêm đầu tiên xa gia đình một mình trong phòng vắng, Yến Hương không sao ngủ được! Và cứ thế, giấc ngủ đến với cô muộn màng từng đêm... từng đêm với những tháng ngày chờ đợi bước chân người tình vẫn kéo dài ra... dài ra đến mỗi mòn! Và tia hy vọng mong manh chợt tắt khi một ngày, Yến Hương gặp lại người bạn cũ! Họ cho cô biết, Bảo Lâm cưới vợ đã hơn một tháng nay, mà người vợ của anh không ai khác hơn là Quỳnh Hoa, cô bạn thân của Yến Hương thời còn đi học.

Nỗi thất vọng tràn về... đau đớn xót xa nhưng vẫn không ê chề bằng sự thật Yến Hương đón nhận cùng một lúc, đó là có một sinh linh đang lớn dần trong cô! Kết quả của một tình yêu tưởng như bền vững thiết tha, vậy mà giờ đây chỉ còn là sự lãng quên của người tình và nỗi cô đơn trống vắng cô phải nhận chịu đến hết cả một đời!...

Phản bạn

Một tuần lễ sau khi Yến Hương rời gia đình, mọi việc bình thường trở lại. Bà Bích Thu thương con mà cũng giận vì sự ương ngạnh của đứa con gái và cho rằng, cũng tốt khi Yến Hương chọn cách sống xa Bảo Lâm nên không nhắc gì đến Yến Hương nữa. Bà nói với mọi người “nó lớn rồi, biết tự lo cho cuộc sống nên không sao”, nhưng ai có thể biết được trong lòng người mẹ nghĩ gì khi phải sống xa đứa con độc nhất của mình?

Và ngay hôm sau, Quỳnh Hoa vô tình đến thăm bạn. Nhưng nếu nói Quỳnh Hoa cốt ý đến thăm Bảo Lâm thì đúng hơn, bởi vì lâu nay là bạn của Yến Hương nhưng người mà cô nàng chú tâm đến khi đến nhà vẫn là Bảo Lâm. Bảo Lâm biết vậy nhưng đang yêu Yến Hương nên anh vẫn cứ vờ như không biết gì. Hôm nay thì khác rồi, qua mấy ngày “sóng gió” trong gia đình vì sự vắng mặt của Yến Hương thì tình hình đã có phần lắng dịu. Bà Bích Thu thì như vậy, ông Vinh Phúc cảm thấy buồn vì Yến Hương sống với ông từ bé nên ông thương như con. Thế nhưng dù sao ông cũng đành chịu vì chính mẹ ruột của con gái cũng cương quyết phản đối. Có lẽ đó là sự bất hạnh của Yến Hương khi mà trong này, Bảo Lâm cũng giống như ông Vinh Phúc, nghĩa là họ sẵn sàng xuôi theo ý muốn của Bích Thu để ọi việc trôi qua mà không tự quyết định như những người đàn ông bình thường khác.

Trong lúc Bảo Lâm đang lừng khừng trước việc có nên đến với Yến Hương như đã hứa hay không thì sự xuất hiện của Quỳnh Hoa đã vô tình khiến mọi việc xuôi theo chiều hướng khác. Phải nói Quỳnh Hoa đẹp, cái đẹp sắc sảo không mang nét dịu hiền như Yến Hương nên với Quỳnh Hoa, cô có thể làm mọi việc mà không nghĩ rằng có nên hay không nên làm, miễn sai đáp ứng được lòng mong muốn của mình. Thật tình phải nói rằng, Yến Hương quả là một người con gái hiền lành tốt bụng khi vẫn duy trì được tình bạn thân với một người như Quỳnh Hoa.

Nhìn thấy mặt Bảo Lâm là Quỳnh Hoa như mở cờ trong bụng nhưng cô vẫn phải hỏi cho đúng cách:

- Anh Bảo Lâm! Có Yến Hương ở nhà không anh?

Bảo Lâm vừa mở cổng cho Quỳnh Hoa vừa nói:

- Yến Hương không có nhà, em vào đi!

Nghe nói bạn không có ở nhà, Quỳnh Hoa mừng thầm nhưng giả vờ:

- Buồn nhỉ. Em tưởng nó có ở nhà định tới chơi với nó.

- Đã tới thì có hay không cũng phải vào chứ.

Quỳnh Hoa cười không trả lời mà sánh bước cùng Bảo Lâm vào trong nhà. Quỳnh Hoa không phải là người xa lạ với Vĩnh Phúc và Bích Thu nên sau khi chào hỏi hai người, một lúc sau Bảo Lâm đưa cô ra sân trước nói chuyện như khi còn Yến Hương ở nhà.

Trong câu chuyện, Bảo Lâm cũng kể cho Quỳnh Hoa nghe tất cả. Nhưng thay vì buồn cho bạn và khuyên Bảo Lâm đến với Yến Hương thì Quỳnh Hoa lại nói:

- Yến Hương nó quyết định như vậy là đúng, biết đâu ra sống một mình nó sẽ cảm thấy thoải mái hơn. Anh cũng không nên buồn, em sẽ đến thường xuyên hơn và hai anh em mình sẽ ra ngoài dạo mát hoặc là vào quán cà phê hay cùng nhau đi nghe nhạc. Bảo đảm có em anh sẽ không thấy buồn nữa.

Không hiểu sao nghe Quỳnh Hoa nói vậy, Bảo Lâm lại thấy có lý nên gật gù tỏ vẻ bằng lòng. Thế là từ đó hai người quấn quýt bên nhau, Quỳnh Hoa ra sức quyến rũ đến nỗi chỉ khoảng một tháng sau Bảo Lâm đã xin phép cha mẹ cho anh cưới cô. Có lẽ trong lòng hai ông bà bấy giờ, ý nghĩ Yến Hương đã yên ổn với sự lựa chọn rời xa gia đình nên cả hai đã vô tư đồng ý cho Bảo Lâm cưới Quỳnh Hoa và còn cho rằng đó là một điều tốt cho Bảo Lâm và cho cả Yến Hương nữa.

8. Chương 8

Người Vợ Ma Phần 6

Tiếng khóc nỉ non và bóng ma bên hiên vắng

Vì nhà bây giờ chỉ còn Bảo Lâm nên khi cưới xong, Quỳnh Hoa theo chồng về sống trong nhà chồng. Bà Bích Thu cảm thấy buồn và nhớ con gái vô cùng! Lúc này bà mới thấy quyết định của mình quá tàn nhẫn với con thì nó cũng đã lìa xa bà mất rồi. Bà nhớ con mà không biết làm sao để đi tìm và cũng không hề dám hỏi môi nói với ai lời nào. Đó là vì sự cao ngạo trong tính cách của bà, bà không muốn cho người khác cười bà - dù là cười thầm - bởi thái độ cứng ngắc của bà với con gái khi trước. Do vậy mà bà lúc nào cũng xa xăm, như đang tìm kiếm một hình ảnh nào đó đã khuất xa khỏi tầm tay mình, như đang mong đợi một điều xa xôi lắm vậy! Có lúc bà như người cõi trên, cũng có lúc bà như người từ cung trần rất xuống, giật thót mình chỉ vì một tiếng động nhỏ bên tai...

Cưới nhau được chưa tới một năm sau thì Quỳnh Hoa bị sẩy thai lần đầu tiên. Và cứ thế không hiểu sao trong thời gian hơn một năm trời, Quỳnh Hoa bị sẩy thai để có đến ba lần liên tiếp mặc dù biết cô có thai, cả nhà đều lo lắng quan tâm đến cô nhiều hơn.

Tròn hai năm sau ngày cưới, một đêm hai vợ chồng Bảo Lâm đang ngồi hóng gió bên hiên nhà thì nghe vắng vắng đâu đây có tiếng khóc nỉ non của một cô gái vang lên, dường như từ phía gốc mai già gần ngoài bờ rào khiến cho Quỳnh Hoa chợt giật mình! Tiếng khóc ai oán thê lương cất lên nghe ảo não xoáy vào hồn, như moi hết ruột gan của những ai nghe thấy. Quỳnh Hoa run lên nép sát vào người Bảo Lâm hỏi nhỏ, giọng đứt quãng vì run:

- Anh ... anh có ... có nghe tiếng... tiếng ai khóc... ngoài bờ rào không?...

Đang mơ màng nhớ lại chuyện cũ, Bảo Lâm ngạc nhiên khi thấy thái độ lạ lẫm của vợ:

- Em hỏi gì? Tiếng khóc? Tiếng khóc nào? Ở đâu? Ai khóc?....

Quỳnh Hoa rên rĩ trong khi tai vẫn còn nghe tiếng khóc:

- Trời ơi! ... Sao anh lại không nghe... tiếng con gái... khóc ngoài... bờ rào... em sợ lắm...!

Cô cúi đầu vào người Bảo Lâm, bịt chặt hai tai như để khỏi nghe thấy nhưng... tiếng khóc lại vang lên rõ hơn! Bảo Lâm không hiểu gì hết vì anh chẳng nghe thấy gì ngoài tiếng lá cây chạm vào nhau nghe xào xach. Bỗng nhiên Quỳnh Hoa choẹt ngược mắt nhìn ra bờ rào như có ma lực nào thúc đẩy, và... một bóng trắng lơ mơ hiện ra lơ lửng trong không gian dày đặc ngoài kia... tà áo trắng bay phất phơ theo chiều gió... Bóng trắng chợt gia tay lên ngoắc ngoắc như đang gọi Quỳnh Hoa ra ngoài ấy với nó... “Á á á á... ! M a a a a a ...!” cô thét lên rồi ngất trên tay Bảo Lâm! ... Bảo Lâm ôm vợ nhìn đáo dác, anh không thấy gì ngoài đám lá cây đang lung lay theo cơn gió!...

Gặp lại người xưa

Đêm đó Quỳnh Hoa lên cơn sốt, cô nằm mê man và nói lảm nhảm những điều không ai hiểu nổi. Bảo Lâm không dám nói với mẹ biết chuyện xảy ra với cô con dâu vì sợ ba mẹ lo lắng. Hôm sau và hôm sau nữa cô vẫn còn sốt nhẹ, sang đến ngày thứ tư thì Quỳnh Hoa đã bình thường trở lại. Thế nhưng trời vừa sụp tối tự dưng Quỳnh Hoa rủ chồng:

- Anh! Ra sân ngồi chơi với em đi! Trời nóng quá em không chịu nổi.

Bảo Lâm thấy lăm lẹ vì anh không thấy nóng trong tiết trời vào thu, nhưng anh lại lặng thinh cùng vợ ra ngồi trên băng đá ngoài hiên nhà mà không nói lời nào. Bỗng dưng anh thấy nhớ Yến Hương một cách kỳ lạ! Cũng trong khung cảnh này ngày ấy, anh và Yến Hương đã trải qua những ngày hạnh phúc, niềm hạnh phúc len lén đi vào hai con tim từng nhiều năm gần bó qua hết thời ấu thơ một cách âm thầm mà không một ai khác hay biết. Thế mà giờ đây!... Bảo Lâm thở dài, lần đầu tiên kể từ khi xa vắng Yến Hương, Bảo Lâm rơi vào tâm trạng chán chường, tiếc nuối cái hạnh phúc tuyệt vời của ngày xưa và... anh thấy nhớ Yến Hương vô cùng!

Quỳnh Hoa nghe Bảo Lâm thở dài và ... trước mặt cô là một gương mặt sầu thảm mà cô chưa từng thấy:

- Anh sao vậy? Em hết bệnh rồi mà anh không vui sao?

Quỳnh Hoa là như thế đó, luôn lúc nào cô cũng nghĩ đến mình trước tiên. Bảo Lâm sống bên Quỳnh hoa càng ngày anh càng phát hiện ra những điểm khác biệt giữa hai con người của cô và Yến Hương. Niềm thương nhớ, tiếc nuối len lén từng bước... từng bước đi vào con tim khiến cho Bảo Lâm dần dần đánh mất nụ cười từ lúc nào anh cũng không biết...

9. Chương 9

Người Vợ Ma Phần 7

Trong tâm hồn anh bay giờ đang có cuộc giằng xé giữa tình yêu và sự hối hận. Tình yêu ư? Tất nhiên là Bảo Lâm đã dành cho Yến Hương từ những ngày thơ ấu cho đến lúc trưởng thành thì đã biến thành tình nghĩa vợ chồng! Tình nghĩa vợ chồng ư? Tuy chưa được mẹ cha chấp nhận nhưng đương nhiên giữa hai người đã hình thành một thứ foij là tình nghĩa rồi, thế mà tạo sao mình lại đành lòng quên đi, bỏ mặc cho người vợ chưa cưới phải gánh chịu mọi gian truân rồi đi cưới người khác? Tại sao? ... Bảo Lâm cứ tự vấn lòng như thế với niềm hối hận âm thầm...! Anh giật mình khi nghe tiếng Quỳnh Hoa hỏi mình, anh cười nửa miệng rồi nói cho qua chuyện:

- Anh đâu có sao. Em hết bệnh sao anh không vui được...

Thế nhưng Bảo Lâm vừa dứt câu, tiếng khóc nỉ nôn ai oán lại chợt nổi lên ngoài bờ rào. Bây giờ thì Bảo Lâm và Quỳnh Hoa đều nghe thấy. Quỳnh Hoa điếng người xoay qua ôm chặt Bảo Lâm, cô rủ xuống như tàu lá nhắm nghiền đôi mắt còn miệng thì vừa rên vừa lấp đáp những lời gì không ai nghe được. Trong khi đó Bảo Lâm cũng vừa nhìn thấy một bóng trắng xuất hiện nơi bờ rào. Cái bóng toát lên vẻ ma quái huyền ảo y như trong truyện kinh dị mô tả... Bảo Lâm biết mình đã nhìn thấy được hồn ma của ai đó xuất hiện. Nhưng khi bóng trắng xuất hiện thì tiếng khóc than không còn nữa mà Quỳnh Hoa thì vẫn trong cơn mê loạn, mắt vẫn nhắm nghiền và miệng thì vẫn vừa rên vừa nói lấp đáp như người tâm thần!

Bóng trắng từ từ bay lơ lửng đến ngay trước mặt Bảo Lâm.... Anh há hốc mồm, hai mắt gần như đứng trờng nhìn trân trân vào hình bóng trắng toát đến lạnh người!... Khi ánh mắt vừa bị thương vừa oán hờn của bóng ma chạm vào mắt Bảo Lâm, anh chợt nhận ra khuôn mặt sầu thảm của bóng ma... “Trời ơi! Sao lại vậy hả trời!...” Bảo Lâm rống lên thống thiết ... hai cánh tay giơ tới chới với như muốn ôm lấy bóng ma thì cũng vừa lúc cái bóng quay lưng bước đi... Bảo Lâm cứ giơ hai cánh tay như đã hóa thành tượng đá, anh ngẩn ngơ khi bóng trắng dần biến mất vào trời đêm!...

Quỳnh Hoa không hay biết về những diễn biến chung quanh mình. Khi bóng ma hút xa khỏi tầm mắt của Bảo Lâm cũng là lúc Quỳnh Hoa đột nhiên bật dậy ngơ ngác nhìn quanh như người vừa tỉnh cơn mê... Bảo Lâm giật mình thả rơi cánh tay trở xuống khi Quỳnh Hoa bật dậy khỏi người anh:

- Thôi, mình vào nhà đi....

Bảo Lâm nói trống không như thế rồi tự nhiên bước đi khiến Quỳnh Hoa sợ quá lật đật đứng lên bước nhanh theo. Đêm đó hai người lẳng lặng lên giường, mỗi người một nỗi riêng... vừa lo siwng ngại ngần nên chẳng ai nói với ai lời nào.

Không biết Quỳnh Hoa nhắm mắt nằm im mà có ngủ được hay không nhưng Bảo Lâm, hình ảnh ma quái và gương mặt sầu thảm của bóng trắng lúc này vẫn cứ vây lấy tâm trí khiến anh đau đốn!... Bảo Lâm không thể nào quên ánh mắt bi thương thống thiết mang vẻ oán hờn của bóng ma khi nhìn anh! ... Trời ơi! Tại sao lại như vậy?... bảo Lâm cứ kêu trời và hỏi như thế suốt đêm, nhưng ông trời lại ở quá xa, không có câu trả lời để Bảo Lâm có thể biết được vì sao người yêu anh lại ra nông nỗi!... Anh vẫn mang trong lòng nỗi hoài nghi về cuộc sống của Yến Hương trong quãng thời gian vừa qua.... Đến bây giờ anh mới tự trách sao mình đã quá mềm yếu, quá vô tình với hai chữ chung thủy và anh thấy mình thật đáng trách!...

Chỉ có mấy năm mà bà Bích Thu dường như già đi quá nhiều! Mới hay niềm thương nhớ và nỗi ân hận khôn nguôi có sức tàn phá con người một cách nhanh chóng đến như vậy. Bà Bích Thu bây giờ không còn như xưa, bà nghĩ làm từ lâu và tinh thần sa sút thấy rõ. Bà sống trong nhà như một bóng ma, tỉnh không ra tỉnh mà... khùng cũng không ra khùng và không làm được gì có ích cho ai nhưng cũng không hại đến ai. Tối ngày bà chỉ ăn, ngủ, hết đi ra rồi lại đi vào, ngồi trầm tư một chỗ hàng giờ, gọi tên con và nói những điều gì đó với giọng nhừa nhựa chẳng ai nghe rõ bà nói gì!

Ông Vĩnh Phúc thấy vợ vậy cũng buồn, nhưng ông biết lý do tại sao bà trở nên như vậy. Ông cảm thấy nhớ đứa con gái ngoan hiền của vợ đã từng bao nhiêu năm gọi mình bằng một tiếng “ba” thân thương. Ông cũng thấy hối hận vì ngày ấy mình đã không thể hiện đúng vai trò và trách nhiệm của một người cha, không cương quyết bênh vực nó mà lại xuôi theo sự vô lý của mẹ nó... và vì thấy vợ như vậy nên bây giờ dù không biết con đang phiêu dạt phương trời nào nhưng... con trai ông cũng đã yên bề gia thất nên ông ngại khi phải nhắc đến chuyện cũ!

Biết tìm em nơi đâu

Mấy ngày sau khi nhìn thấy bóng ma trong sân nhà, Bảo Lâm cứ nung nấu ý nghĩ phải tìm lại dấu vết người xưa. Hình ảnh và ánh mắt của bóng ma có sức thu hút kỳ lạ! Bảo Lâm không thể quên được bất kể ngày đêm và tình xưa dường như sống lại trong anh, say mê... nãh liệt khiến anh không thể chịu nổi!... Bảo Lâm lại choẹt ao ước được gặp lại bóng ma nhưng cũng lạ! Khi không ngờ thì Bảo Lâm lại thấy, còn bây giờ, dù muốn thấy lại hình bóng cũ đến tê lòng, Bảo Lâm cũng không được một lần gặp nữa dù tối nào anh cũng ra ngoài sân ngồi chờ đến quá nửa đêm.

Quỳnh Hoa lầy lăm lầy vì mấy ngày nay Bảo Lâm tự nhiên đi làm thì thôi, về đến nhà là cứ lục tung đồ đạc lên dường như để tìm một cái gì đó khiến cô cảm thấy bức bối:

- Anh tìm cái gì nói để em tìm giúp cho.

Bảo Lâm nhăn mặt:

- Em biết cái gì mà giúp?!

Thấy chồng tự nhiên nhăn mặt, Quỳnh Hoa nói mát:

- Không biết thì anh phải nói, không nói thì thôi nhắm em làm gì.

Đột nhiên Bảo Lâm sùng sộ hỏi lại:

- Bây giờ em muốn biết, muốn nói cái gì hả?

Quỳnh Hoa không kém, cô lớn tiếng cự lại:

- Cái đó tự anh phải biết chứ! Lục cái gì mà lục tung tóe đồ đạc lên ai mà đẹp nổi...

- Đẹp không nổi thì để đó, ai mượn? Lải nhải hoài mệt quá!...

Và sau cuộc cự cãi với vợ, tự nhiên Bảo Lâm tìm thấy cái anh muốn tìm. Nó ở ngay trong quyển sổ con dưới đáy tủ mà mấy ngày nay Bảo Lâm cứ lật qua lật lại từng trang mà không thấy. Anh vội nhét nó vào túi quần.

Bảo Lâm cho xe chạy chậm trên con phố vắng, gần đến số nhà mà mình muốn tìm, anh dừng xe dắt bộ trên lề dò dẫm từng số một. Con đường vắng vào thu buồn hiu hắt! Từng xác lá oằn mình dẫy chết lên tiếng kêu than dưới bước chân vô tình không khiến Bảo Lâm quan tâm, lòng anh đang nung nấu ý tưởng gặp lại người xưa hay ít ra cũng khám phá được điều bí mật nào đó liên quan đến cuộc sống của nàng vì anh không tin rằng, tự dưng mình lại nhìn thấy cái bóng ma giống nàng vào mấy đêm trước. Có lúc anh không tin vào những gì mình nhìn thấy, nhưng cũng có lúc anh lại xác nhận mình không thể nhìn nhầm... cứ thế khiến cho đầu óc anh hoang mang chẳng thể tập trung làm việc gì cho ra hồn.

10. Chương 10

Người Vợ Ma Phần 8

Bảo Lâm dừng lại trước một ngôi nhà có mặt tiền rất rộng. Cửa rào được ngăn làm hai cánh, sau cánh cửa nhỏ là một dãy phòng có hành lang dẫn ra phía sau, còn sau cánh cửa lớn là ngôi nhà khang trang có vẻ là nơi ở của chủ nhân dãy phòng trọ. Sau vài giây ngập ngừng, Bảo Lâm bấm vào cái chuông được đặt phí bên cánh cổng rào lớn. Một người đàn bà có vẻ phúc hậu bước ra:

- Cậu tìm ai?

- Dạ chào dì. Cháu muốn tìm một người mấy năm trước có cho cháu địa chỉ trọ ở đây.

Người đàn bà mở cổng:

- Mời cậu vào trong này.

Bảo Lâm thất vọng, anh cho xe rẽ vào một quán nước mà không về nhà. Tâm trạng anh không được ổn sau cuộc trò chuyện. Bà chủ nhà xác nhận đúng cô Yến Hương là người trong bức ảnh mà anh đưa ra:

- Đúng cô gái này ở đây suốt thời gian 2 năm trời. Yến Hương rất hiền và rất dễ thương nên ai cũng mến. Khi cô mới đến ở độ chừng khoảng hai tháng sau thì bị té cầu thang trong cơ quan từ lầu một xuống....

- Trời! Có nặng lắm không dì?

- Không nặng lắm nhưng cái thai non ba tháng trong bụng đã bị sảy.

- Ôi trời! Vậy mà cháu không biết gì cả...

- Vậy thì cậu là thế nào với cô ấy?

- Dạ, chồng sắp cưới. Chúng cháu định làm đám cưới nhưng ba mẹ hai bên không ai bằng lòng.

- Tại sao? Một cô gái hiền lành dễ thương như vậy mà sao lại không chịu?

- Chỉ vì cô ấy là con riêng của mẹ kế cháu dì ạ.

Bà chủ nhà tỏ vẻ bức xúc:

- Có cái gì đâu mà bắt người ta phải xa nhau. Đâu có dính dáng dây mơ rễ má gì với nhau...

- Cám ơn vì dì đã hiểu tui cháu, nhưng dì cho cháu biết sau đó thì thế nào? Bây giờ Yến Hương ở đâu dì có biết không chỉ dùm cháu với.

Người đàn bà chép miệng thở dài:

- Sau khi ở bệnh viện về, cô ấy suy sụp hẳn và khóc nhiều lắm, có vẻ không được khỏe và không lúc nào người ta thấy cô ấy cười. Cho đến cách nay độ một tháng, cô ấy trả phòng nói là để vào viện chữa trị. Từ đó không còn thấy cô ấy trở về nữa...

... Mãi suy nghĩ mà tách cà phê đã nguội lạnh từ lúc nào. “... Cái thai non ba tháng trong bụng đã bị sảy” trời ơi! Lời nói của bà chủ nhà như xé ruột gan của Bảo Lâm! Vậy là em đã có thai sao Yến Hương? Thế mà anh đã quên lãng, không tìm gặp em lại lo đi cưới vợ. Vì những chuyện đó mà em không còn sức để chống chọi với những nghiệt ngã của cuộc đời đến cuối cùng em phải bỏ nhà trọ vào bệnh viện. Ôi! Nhưng em ở bệnh viện nào và bây giờ em ra sao thì không ai biết nữa! Trời ơi! Bây giờ anh biết tìm em ở đâu đây em ơi! Hiện giờ em ra sao rồi? Và những gì anh thấy trong sân nhà mình có phải là em thật không?... Yến Hương ơi!...

Cho đến bây giờ, sau tất cả những gì xảy ra ình thì Bảo Lâm mới chợt nhận ra một điều, anh không hề yêu Quỳnh Hoa mà chỉ ngộ nhận trong lúc tâm hồn đang bị dao động vì tình yêu không được ai chấp nhận mà người yêu thì nhất định bỏ đi. Và Bảo Lâm khi đó lại bị giằng co giữa tình và hiếu, vì nếu như anh bỏ đi theo người yêu thì cha anh và mẹ của Yến Hương sẽ sống thế nào đây? Nếu như đã bước đi thì sẽ không còn cơ hội quay về!...

Trở về mái nhà xưa

Bảo Lâm kêu trả tiền cà phê, anh uể oải đứng lên lấy xe về nhà với tâm trạng chán trường đến cùng cực. Gặp cha mẹ và Quỳnh Hoa trong bữa cơm, Bảo Lâm vẫn không nói gì hơn là câu “mời ba mẹ ăn cơm” rồi cứ thế cúi mặt cố nuốt cho hết chén và... ráng nói thêm một câu “con xin phép” rồi lẳng lặng bước đi.

Tối hôm đó không hiểu sao Quỳnh Hoa lại đi ngủ sớm. Bảo Lâm lững thững bước ra ngoài sân ngồi một mình trong đêm tối. Anh cảm thấy ân hận và nhớ Yến Hương nhưng chưa biết đích xác thì anh chưa tin rằng nàng đã chết. Trong phút cảm xúc dâng trào, lần thứ hai sau ngày mẹ mất, Bảo Lâm đã để cho hai dòng lệ tự do tuôn chảy... âm thầm... lặng lẽ! Cảm nhận được chất mặn đắng trên đầu môi, Bảo Lâm chỉ muốn hét lên thật to cho vơi bớt những đắng cay tủi hận trong kiếp người, nhưng... bỗng nhiên cơn gió từ đâu ùa về như sắp có giông... và một bóng trắng theo cơn gió lạnh lững lờ bay về phía Bảo Lâm đang ngồi gục mặt trên đôi bàn tay nghe con tim rã rời một mõi...

- Bảo Lâm!... bảo Lâm ngược lên nhìn em đi! Bảo Lâm ơi!...

Bảo Lâm giật mình ngẩng lên như thoát qua khỏi cơn mê khi nghe rõ giọng êm ái dịu dàng của Yến Hương gọi mình. Anh mở to mắt chưa kịp mừng thì đã nghe Yến Hương nói tiếp:

- Vào nhà đi anh. Khuya rồi. Theo em vào nhà. Ở đây lâu lạnh lắm!...

Bóng trắng vừa nói dứt câu đã quay đi... phút chốc đã biến mất vào trong nhà... Bảo Lâm đứng lên đi theo như người mộng du. Anh tự động đưa hai tay đóng cửa khóa lại cẩn thận như một cái máy. Vào tới phòng liếc thấy Quỳnh Hoa vẫn đang ngủ mê mết. Bảo Lâm quay ra đóng chặt cửa phòng nhưng anh chưa quay lại thì một giọng em như ru rót vào tai anh từ phía sau:

- Em đây anh! Yến Hương đây! Vợ của anh đây mà Bảo Lâm!...

Yến Hương vừa nói vừa vòng tay ôm Bảo Lâm. bảo Lâm không tin vào tai mình, anh bán tính bán nghi xoay qua liếc nhìn lên chỗ Quỳnh Hoa nằm, nhưng cô đã biến mất!... Sát bên anh là Quỳnh Hoa với bộ đồ ngủ lúc chiều cô đang mặc, nhưng... trời ơi! Rõ ràng là gương mặt hiền hậu của Yến Hương đang tươi cười với anh, mà giọng nói lúc này cũng là giọng của Yến Hương!... Bảo Lâm định thần nhìn kỹ lần nữa, nhưng dường như hiểu thấu tim gan Bảo Lâm, giọng Yến Hương nửa đùa nửa thật:

- Anh không tin là em về nhà với anh hả? Anh là chồng của em từ lâu mà không mừng khi gặp lại vợ sao?

Bảo Lâm chợt hiểu ra... đến lúc này thì anh đã tin rằng, bóng ma hôm trước anh gặp chính là Yến Hương của anh. Vì nặng tình với anh mà cũng vì bây giờ Bảo Lâm đã hối hận, đã biết lỗi, đã biết nuôi tiếc những ngày tháng hoa mộng cũ nên cô đã trở về trong thân xác của Quỳnh Hoa!...

Trong lúc này đột nhiên Bảo Lâm quay về là một Bảo Lâm của cái thời đang sống chung một nhà với cô em gái và... cũng đang yêu cô đến vô cùng!... Bảo Lâm ôm siết cô vợ... ma thì thầm vào tai nàng:

- Anh mừng và cũng nhớ em lắm! Em trở về đây với anh thì đừng bao giờ bỏ anh mà đi nữa nhé, em yêu!
- Được rồi. Em sẽ trở về với anh bất cứ lúc nào có thể. Em cũng nhớ anh lắm! Chúng mình sẽ yêu nhau và em vẫn sẽ mãi mãi là vợ anh!...

Giọng Yến Hương - vẫn là của Yến Hương - nhẹ như gió thoảng bên tai Bảo Lâm khiến anh thấy mình hạnh phúc hơn bao giờ hết vì đã tìm lại được những giây phút êm đềm thơ mộng cũ!...

Buổi sáng trở dậy Yến Hương đã ra đi, và Quỳnh Hoa thì vẫn không biết gì về chuyện mỗi đêm, cô bạn gái mà mình đã phản bội đã mượn xác mình để trở về sống với những ước mơ ngày cũ cho tròn lời thề ước thuở ban đầu. Quỳnh Hoa vẫn sinh hoạt và đi làm bình thường. Và rồi... không những “người vợ ma” chỉ có mặt trong phòng ngủ với Bảo Lâm mà đêm đêm, họ còn bên nhau tay trong tay thủ thỉ những lời tình ngọt ngào ngay trong sân nhà.

11. Chương 11

Người Vợ Ma Phần 9

Đoạn kết một chuyện tình

Cứ thế, họ sống bên nhau được hơn hai năm sau... cũng gần bằng khoảng thời gian họ xa nhau - thì... Quỳnh Hoa mang thai! Ông Vĩnh Phúc và bà Bích Thu không biết gì và cũng không ngờ những việc giống y như trong chuyện liêu trai xảy ra ngay trong nhà mình, vậy nên khi thấy con dâu có thai, ông rất mừng. Thế nhưng với bà Bích Thu thì sự kiện “đại hỷ” đó không ảnh hưởng gì đến bà, chỉ vì một điều đơn giản, lúc này bà đã trở nên gần như mất trí!

Riêng chỉ có một mình Bảo Lâm, anh hiểu rất rõ, tuy đứa con đang nằm trong bụng Quỳnh Hoa nhưng thật ra nó là con của anh và Yến Hương, về phần tâm hồn thì nhất định như vậy mà phần thân xác thì hiện giờ còn chưa biết được. Nhưng với Bảo Lâm, không biết do đâu mà anh vẫn có niềm tin đó cũng là của Yến Hương. Đối với Bảo Lâm, anh đã đánh mất nhiều cơ hội làm cha nên giờ đây anh rất yêu quý nó và cứ thắm mong nó sẽ ở lại bên anh. Dù với bất cứ điều kiện nào, anh cũng sẽ bảo vệ nó nếu như phải hy sinh mạng sống của mình anh cũng vui lòng.

Một đêm cùng Yến Hương ra ngồi ngoài hiên hóng gió, Bảo Lâm nắm chặt tay nàng thì thầm như sợ có người nghe thấy:

- Em ơi! Anh muốn đặt tên cho con bằng chữ lót giống chữ lót tên em, không biết Quỳnh Hoa có nghĩ gì không?

Yến Hương ngược đôi mắt hiền lành nhìn sâu vào mắt Bảo Lâm:

- Không đâu. Em sẽ khiến Quỳnh Hoa không quan tâm tới chuyện đó. Vậy anh muốn đặt tên con là gì?
- Là Yến Thu, được không em?
- Được chứ. Nhưng anh hứa với em là sau này sẽ nói cho con biết mẹ nó là ai nhen!

Bảo Lâm đắm hoảng khi nghe Yến Hương nói như vậy:

- Trời ơi! Sao lại như vậy? Bộ em phải xa anh và con sao?

Yến Hương buồn lắm nhưng cố giấu cho Bảo Lâm yên lòng:

- Không đâu! Em không có ý nói như vậy. Em sẽ ở bên anh và con mà.

Bảo Lâm ôm vợ vào lòng dường như sợ nàng sẽ vuột mất khỏi tay mình lần nữa.

Đủ ngày tháng Quỳnh Hoa sinh hạ một bé gái với khuôn mặt không có một nét gì của Quỳnh Hoa mà trái lại, con bé giống Yến Hương như đúc! Bảo Lâm cảm thấy như vậy, nhưng bây giờ quả nhiên đúng với ý anh mong muốn. Anh giữ đúng ý định đặt tên con là Yến Thu và... kỳ lạ thay! Quỳnh Hoa dường như vô cảm trước cái tên cũng như khuôn mặt của con bé. Bà Bích Thu thì khỏi nói, nhưng ông Vĩnh Phúc thì thấy vẻ mặt của đứa cháu nội cùng với cái tên mà cha nó đã đặt cho nó, ông không thấy có gì liên quan đến Quỳnh Hoa cả mà dường như toàn là của Yến Hương, vậy mà ông vẫn lặng thinh không nói gì cả.

Bé Yến Thu vừa mừng sinh nhật lần thứ hai hôm trước thì hôm sau Quỳnh Hoa tự nhiên đột quỵ và qua đời. Ngay trong đêm Quỳnh Hoa mất, Yến Hương cũng hiện về từ biệt Bảo Lâm:

- Anh Bảo Lâm! Em để lại cho anh đứa con gái giống em để anh đỡ nhớ em vì đêm nay em phải đi rồi. Em không được phép ở lại bên anh nữa. Nhưng em sẽ phù trợ cho Yến Thu và anh luôn được mạnh giỏi. Thương em, anh không nên buồn vì như thế là mình đã tròn thề ước với nhau rồi. Số em chỉ có vậy, em muốn anh sống vui vẻ bên con và cố gắng nuôi dạy con lên người. Thôi, em đi đây! Anh và con ở lại mạnh giỏi...

Bóng Yến Hương xa dần rồi mất hút vào trời đêm mà Bảo Lâm vẫn còn bàng hoàng, không ngờ phút chia tay đến nhanh quá như vậy. Lúc Yến Hương từ giã Bảo Lâm xong, cô vừa quay gót thì bé Yến Thu đang ngủ trong phòng chợt khác thét lên khi Bảo Lâm cắn chặt hai hàm răng để không bật ra tiếng gọi vợ thảm thiết!... (T.T)

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-vo-ma>